

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION EXTRAORDINAIRE DE 1961.

3 OCTOBRE 1961.

Proposition de loi établissant en faveur des agents de l'Etat démissionnaires, le droit à la pension proportionnelle.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

En vertu des lois et arrêtés régissant les pensions de retraite à charge du Trésor public, pour être admis à la pension, il faut réunir une double condition d'âge et de durée de service.

Tout agent qui cesse ses fonctions avant de réunir cette double condition, ne peut prétendre à aucune pension de retraite à charge de l'Etat.

Il résulte de ces textes une quasi-inamovibilité des fonctionnaires, sans doute voulue et peut-être justifiable au siècle dernier quand l'état naissant devait assurer la permanence de ses cadres.

Mais elle ne peut plus se défendre aujourd'hui, dans cette époque en pleine évolution, où chacun, dans la lutte pour l'existence, doit avoir le droit et la possibilité de s'élever dans l'échelle sociale et, à cette fin, s'il le faut, quitter l'administration qui l'occupe. Mais il faut que chacun puisse le faire sans que, finalement, il devienne victime de sa volonté de promotion.

Cependant, si au prix d'un préjudice très grave qui leur fait perdre une partie de leurs droits à l'assurance vieillesse, certains agents quittent quand même l'administration, qu'on nous permette de souligner que ce sont toujours les plus méritants, ceux qui voulant utiliser un diplôme couronnant des études supérieures, dans le but louable de satisfaire une légitime ambition et d'améliorer le standing de leur famille, se voient contraints, avec regret, d'abandonner tout espoir d'obtenir un jour une pension complète. L'Etat ne peut plus aliéner ainsi la liberté du personnel qu'il rétribue. C'est de simple justice.

BELGISCHE SENAAT

BUITENGEWONE ZITTING 1961.

3 OCTOBER 1961.

Voorstel van wet tot instelling van een verhoudingsgewijs berekend pensioen ten voordele van ontslagnemende Rijksambtenaren.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Krachtens de wetten en besluiten betreffende het rustpensioen ten bezware van de Schatkist moet men, om pensioen te kunnen genieten, aan een tweevoudige eis voldoen van leeftijd en diensttijd.

Een ambtenaar die zijn ambt neerlegt alvorens aan die twee eisen voldaan is, kan geen aanspraak maken op een rustpensioen ten bezware van de Staat.

Deze teksten hebben tot gevolg dat de ambtenaren praktisch levenslang moeten aanblijven wat in de vorige eeuw doelbewust gewild werd en ook misschien verantwoord was, omdat de opkomende staat er toen voor moest zorgen dat zijn kaders voortdurend bezet waren.

Maar het is niet meer te verdedigen in onze tijd van onafgebroken vooruitgang nu iedereen, in de strijd om het bestaan, het recht en de mogelijkheid moet hebben om hoger op de maatschappelijke ladder te klimmen en daartoe desnoods de administratie, waar hij is tewerkgesteld, moet kunnen verlaten. Men moet dit echter kunnen doen zonder uiteindelijk het slachtoffer te worden van zijn streven naar lotsverbetering.

Indien sommige ambtenaren, niettegenstaande het zware nadeel dat zij lijden door het gedeeltelijk verlies van hun rechten op de verzekering tegen de gevolgen van ouderdom, toch de administratie verlaten, dan zijn het steeds de verdienstelijksten, namelijk degenen die gebruik wensden te maken van een diploma verkregen als bekroning van hogere studiën, met het lofwaaardige streven om een rechtmatige ambitie te vervullen en het levenspeil van hun gezin te verbeteren en die dan ook, zij het met spijt, alle hoop moeten laten varen om eenmaal een volledig pensioen te genieten. De Staat mag de vrijheid van het door hem bezoldigde personeel niet meer zo aan banden leggen. Dit is eenvoudige rechtvaardigheid.

Nous connaissons des cas vécus. Et nous n'en citons qu'un. Un instituteur communal, en fonction en cette qualité depuis plus de vingt ans, obtient, vers l'âge de quarante ans, après un effort méritoire, les diplômes de licencié en sciences pédagogiques et de licencié en orientation professionnelle. Devenu, à la suite de ces succès, conseiller dans un office provincial d'orientation professionnelle, il recommence aujourd'hui une seconde carrière, après avoir perdu tous ses droits à la pension dans la première.

Comment cette situation est-elle encore possible dans un pays qui peut se targuer d'une évolution sociale progressiste et qui possède, en effet, des lois de pensions réglant, au mieux des intérêts des particuliers, la question des carrières mixtes, mais qui résout différemment le problème quand il s'agit de ses propres agents ?

Il y a, entre les différents services publics, un manque de souplesse évident auquel il convient d'apporter remède sans plus tarder.

Ce remède est simple. En attendant la réforme générale du système des pensions des agents des services publics, nous proposons que l'Etat paye une pension proportionnelle à la durée des services admissibles reconnus à l'agent au moment de sa démission. L'agent cumulera cette pension, dans les limites permises par la loi, avec celles qu'il pourrait acquérir dans l'avenir.

Tel est l'objet de notre proposition de loi.

E. JENNARD.

**

Proposition de loi établissant en faveur des agents de l'Etat démissionnaires, le droit à la pension proportionnelle.

ARTICLE UNIQUE.

Par dérogation aux dispositions légales imposant une double condition d'âge et de durée de service, toute personne ayant exercé une fonction susceptible de lui ouvrir des droits à une pension de retraite à charge du Trésor public et qui aura reçu anticipativement démission honorable de ses fonctions, pourra être admise à la pension au moment où, à défaut de démission, la double condition susvisée aurait existé.

E. JENNARD.

Wij kennen zulke gevallen. Wij zullen er slechts een voorbeeld van geven. Een gemeenteonderwijzer met meer dan 20 jaren dienst verwerft, omstreeks zijn 40ste jaar en na een verdienstelijke inspanning, het diploma van licentiaat in de pedagogische wetenschappen en van licentiaat in de beroepskeuzevoorlichting. Hij wordt, na het aldus behaalde succes, adviseur in een provinciale dienst voor beroepskeuzevoorlichting en begint thans een tweede loopbaan, na alle rechten op een pensioen voor de eerste loopbaan te hebben verloren.

Hoe is dit nog mogelijk in een land dat prat kan gaan op een vooruitstrevende sociale ontwikkeling en pensioenwetten bezit die het probleem van de gemengde loopbanen zo voordelig mogelijk voor de belanghebbende regelen, maar dat het probleem anders ziet wanneer het zijn eigen ambtenaren betreft ?

De verschillende openbare diensten missen blijkbaar soepelheid; dit moet zonder verwijl worden verholpen.

De oplossing is eenvoudig. In afwachting dat de pensioenregeling voor de ambtenaren in overheidsdienst volledig wordt hervormd, stellen wij voor dat de Staat een pensioen zou betalen in verhouding tot de duur van de aanrekenbare diensten van de ambtenaar op het ogenblik van zijn ontslagneming. De ambtenaar zal dit pensioen binnen de wettelijke perken kunnen cumuleren met de pensioenen die hij nadien mocht verwerven.

Dit is bedoeling van het onderstaande voorstel.

**

Voorstel van wet tot instelling van een verhoudingsgewijs berekend pensioen ten voordele van ontslagnemende Rijksambtenaren.

ENIG ARTIKEL.

In afwijking van de wettelijke bepalingen die een tweevoudige eis inzake leeftijd en dienstduur stellen, kan degene die een ambt heeft uitgeoefend dat hem aanspraak verleent op een rustpensioen ten bezware van de Schatkist en die vervroegd eervol ontslag uit zijn ambt heeft verkregen, een pensioen genieten vanaf het ogenblik dat de aan vorenbedoelde tweevoudige eis volslaan zou zijn geweest indien hij geen ontslag had genomen.